

едно азъ ще ти ся моля да ми сторишь и друго едно добро. — Каквото друго добро искашь искай ми, само пары да ми не искашь, че нѣмамъ. — Какво ще да каже това? Присмивате ли ми ся или ся шегувате съ мене? — Не! Не! не ся шегувамъ и не ти ся присмивамъ. Право ти казвамъ. Но да чуемъ другото какво има да ми искашь.

— Загубило ми ся е дѣтето сега толкозъ врѣме и не можъ да го намѣрѣхъ. — Е, тогазъ? — Тогазъ, моля ти ся да се постараясь да ми го намѣришь. — Ха! ха! ха! Че какво искашь телмалинь ли да станъ азъ? — Не! новы имате леснинѣтъ ако щѣте да намѣрите дѣтето. — Да ти кажъ ли азъ тебе едно нѣщо, тѣнка, стори ты туй добро та си иди отъ дѣто си дошла, защото рано, рано нѣми ся иска да ся смущавамъ. — Дѣте ти е! ако до сега не си направилъ нищичко за него, стори баремъ това та го потърси сега. — Добръ си дошла рекохъ ти, добръ да си идешъ, казвамъ ти! Кое ми е дѣте? Твоеото дѣте отъ дѣ ся е взело сега да бѣде мое? Или защото ти казахъ веднѣжъ едно врѣме, като на шегъ, че туй дѣте можаше да бѣде и мое, и ты го върза за сирмѣхъ. — Господи, Господи! прости тогова чловѣка за това що казва сега. — Да повторѣхъ ли пакъ да ти кажъ че трѣба да си отидешъ? — Много хубаво на истинѣ. — Иди си казувамъ ти и не искай да мя направишь да излѣзъ отъ търпѣніе! — Ты си единъ безсовѣстенъ чловѣкъ! — Кой? Азъ ли? — Амъ че азъ ли? Не тя ли е страхъ отъ Бога, окаяннико! — Защото не искамъ да слушамъ туй що ми дрънкашь ли? — Не щешъ да слушашъ а? Зеръ не си ты онзи който... — Дѣ да помнѣхъ азъ какво е било нѣкога? — Ахъ, ты провалнико! — Сбирай си устата ти казувамъ! — Да си собирамъ устата ли? Хрисодактиле! Какво тя кара да ся показвашъ толкозъ жестокъ къмъ мене и къмъ горкото оно-ва дѣте, което си произвелъ на този свѣтъ за да ся мъчи?